

Arrest

nr. 57 989 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat verzoekster een visum gezinshereniging verkreeg om haar in België vertoevende vader te vervoegen, begaf ze zich naar België waar ze op 4 augustus 2009 in het bezit gesteld werd van een A-kaart geldig tot 4 augustus 2010.

1.2. Op 10 november 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter). Deze beslissing wordt betekend op 17 december 2010. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde A.P. (...), van Ghanese nationaliteit, (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen samenwoning meer is met de vader sedert 20.07.2010. Een socio-economisch onderzoek bevestigt eveneens dat er geen samenwoning meer is tussen bovenvernoemde persoon en haar vader omdat er regelmatig ruzie is en omdat haar vader niet werkt.

Uit het socio-economisch onderzoek blijkt dat betrokkene OCMW-steun ontvangt en dit sedert 01.09.2009, dat zij niet werkt en dat ze geen idee heeft welk beroep ze later zal uitvoeren, wel heeft ze Nederlands geleerd. Tevens blijkt dat zij niet ingeschreven heeft in een interimbureau omdat ze naar school gaat en eerst talen wil leren, dit terwijl betrokkene hier reeds 1 jaar en 3 maanden de tijd had om talen of bijlessen te volgen. Uit een attest van "leerpunt" blijkt dat zij zich op 01.03.2010 heeft ingeschreven voor een cursus Nederlands voor 60 lestijden, dat deze lessen starten op 01.03.2010 met einddatum 27.04.2010, maar er werd geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk deze lessen heeft bijgewoond.

Het gemeentebestuur meldde tevens in hun schrijven dat zij zich op 17.08.2010 diende aan te bieden in het dienstencentrum met documenten die aantonen dat zij werkt of gewerkt heeft, dat zij zich ingeschreven heeft bij een interimbureau of bewijzen dient mee te brengen waaruit blijkt dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben en dat zij hiervoor een diploma of het behaalde resultaat van diende mee te brengen, doch bij haar aanbieding op 17.08.2010 had zij geen documenten meegebracht waaruit bleek dat zij de lessen wel degelijk heeft bijgewoond. Tevens is betrokkene pas in België geregistreerd op 08.07.2009 en heeft ze daarvoor 18 jaar in Ghana gewoond; het is niet denkbaar dat betrokkene na de korte periode in België geen culturele banden meer heeft met Ghana.

Uit het onderzoek blijkt dat zij zich weinig moeite getroost om zich in de Belgische maatschappij te integreren.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van "het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955; van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoeksters rechten van verdediging, de zorgplichtverplichting en de motiveringsplicht Manifeste beoordelingsfout."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd onderhoudt. Verweerder verwijst dienaangaande naar het art. 11 §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Volgens verweerder bevestigt het socio-economisch onderzoek dat er geen samenwoning meer is tussen verzoekster en haar vader omdat er regelmatig ruzie is en omdat haar vader niet werkt. Daarnaast verwijst verweerder naar het feit dat verzoekster zich weinig moeite getroost om zich in de Belgische maatschappij te integreren.

3.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat zij, volledig buiten haar wil om, de gezinswoning heeft dienen te verlaten.

Dat er in casu sprake is van een situatie van overmacht.

Dat verzoekster het slachtoffer werd van het gewelddadig gedrag van haar vader waardoor een politietussenkomst zelfs noodzakelijk was (cf. P.V. nr. GE.42.LA.039275/2010).

Dat dit ook voldoende blijkt uit het socio-economisch onderzoek welke bevestigde dat "er geen samenwoning meer is tussen bovenvernoemde persoon en haar vader omdat er regelmatig ruzie is en omdat haar vader niet werkt".

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing aanduidde waarom met het socio-economisch onderzoek, welke duidelijk bevestigde dat, alsgevolg van het gewelddadig gedrag van haar vader, het samenwonen met hem niet langer mogelijk bleek, geen rekening kan worden gehouden.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het door het onderzoek vastgestelde feiten. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

4.

Dat vaststaat dat verweerder evenmin rekening heeft gehouden met het art. 11 §2, vierde lid Vw. welke het volgende stelt:

"De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°."

Dat in casu verweerder wel degelijk op de hoogte was van het feit dat, alsgevolg van het gewelddadig gedrag van haar vader, verzoekster genoodzaakt was de gezinswoning te verlaten en de bescherming van de politie diende in te roepen.

Dat dit duidelijk blijkt uit het socio-economisch onderzoek waarvan verweerder op de hoogte was.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 11 §2, vierde lid Vw., geen rekening hield met de situatie van verzoekster, die het slachtoffer is van geweld in de familie, de gezinswoning diende te verlaten en bescherming nodig had.

5.

Dat verweerder in de bestreden tevens verwijst naar het feit dat verzoekster zich weinig moeite zou getroosten om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat door verweerder geen wettelijke of reglementaire bepaling wordt aangeduid waaruit blijkt dat, wegens gebrek aan voldoende integratiezin, een gezinshereniging in België zomaar kan worden beëindigd.

Dat geenszins verweerder zomaar kan stellen dat verzoekster geen recht op verblijf in België meer heeft wegens haar vermeende gebrek aan wil om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

6.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing onterecht beweert dat verzoekster "zich weinig moeite zou getroosten om zich in de Belgische samenleving te integreren".

** Dat verzoekster zich wel degelijk inspent om zich zo snel mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij door eerst en vooral zo snel mogelijk de Nederlandse taal te beheersen en te spreken.*

Zo volgde zij reeds met succes Nederlandse taallessen aan het Centrum voor Basiseducatie vzw, Leerpunt Gent (cf. deelcertificaten Nederlandse taallessen dd. 23.10.2009, dd. 3.03.2010, dd. 5.05.2010, dd. 30.06.2010 en dd. 15.11.2010).

Tevens volgde zij reeds de cursus Maatschappelijke Oriëntatie bij het Kom-Pas Gent vzw (cf. getuigschrift Kom-Pas).

Dat uit voorgaande wel voldoende blijkt dat verzoekster effectief Nederlandse taallessen en de cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd.

Dat verweerder gehouden was verzoekster, een jong volwassene, de mogelijkheid/kans te bieden alsnog deze stukken neer te leggen.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster, met de vaststelling dat verzoekster daarvoor 18 jaar in Ghana heeft gewoond en geenszins vertrouwd is met administratie en het belang van administratieve documenten in België, met de sociale situatie waarin verzoekster plots in België verkeerde nu zij, alsgevolg van het agressief gedrag van haar vader, de gezinswoning diende te verlaten, de hulp van de politie diende in te roepen, alleen kwam te staan....

Dat er biigevolgsprake is van een manifeste beoordelingsfout, schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in hoofde van verweerder.

7.

Dat tenslotte er sprake is van schending van het art. 8 E.V.R.M en de zorgvuldigheidsverlichting nu verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend nadat zij vooreerst werd toegelaten om in het kader een gezinshereniging met haar vader naar België te komen en na amper anderhalfjaar reeds van hem opnieuw voor onbepaalde tijd definitief zal worden gescheiden.

Dat evenwel dient te worden rekening te worden gehouden met de mogelijkheid dat de problemen tussen verzoekster en haar vader misschien slechts tijdelijk van aard zijn en dat steeds de mogelijkheid bestaat dat zij zich terug in België herenigen nu het toch een relatie vader-dochter betreft.

Dat hoewel er een socio-economisch onderzoek heeft plaatsgevonden geenszins in dit onderzoek de mogelijkheid werd nagegaan of verzoekster, een jongvolwassenene, bij een terugkeer naar Ghana nog door een familielid kan/zal opgevangen worden, steun en onderdak krijgen.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij zich heeft herenigd met haar vader en waar zij reeds tal van inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de 'rechten van verdediging' niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen zoals de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

*Overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State "zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch **niet** op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

In die zin is het eerste middel van verzoeker dan ook onontvankelijk" (zie ook Raad van State nr. 124.957 dd. 03.11.2003, TVR 2004,270).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekster is de mening toegedaan dat de gemachtigde niet motiveerde waarom hij in casu overeenkomstig art. 11 §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet geen rekening hield met de situatie van verzoekster die het slachtoffer zou zijn van geweld in de familie, de gezinswoning diende te verlaten en bescherming nodig had.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen.

Vooreerst verwijst de verwerende partij naar de motieven vervat in de bestreden beslissing (...)

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster erkent dat ze niet meer samenwoont bij haar vader.

De verwerende partij wenst voorts te benadrukken dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het door 'het onderzoek vastgestelde feiten'. Ze stelt het slachtoffer te zijn van het 'gewelddadig gedrag van haar vader'.

Vooreerst blijven verzoeksters beweringen dat ze het slachtoffer zou zijn van familiegeweld vanwege haar vader volkomen ongestaafd. Ze beperkt zich tot vage en ongestaafde beweringen.

Ze verwijst naar een proces-verbaal dat zich niet in het administratief dossier bevindt en evenmin wordt toegevoegd aan haar verzoekschrift conform de inventaris bij het verzoekschrift.

De gemachtigde kon met deze informatie dan ook geen rekening houden.

Verzoekster verwijst naar het socio-economisch onderzoek en meent dat hieruit het gewelddadig gedrag van haar vader zou moeten blijken.

De verwerende partij benadrukt dienaangaande dat dit beweerde gewelddadig gedrag geenszins blijkt uit het socio-economisch onderzoek.

In het socio-economisch onderzoek blijkt slechts in antwoord op de vraag betreffende de integratie in de maatschappij dat er ruzie is tussen verzoekster en haar vader.

Nergens wordt door verzoekster verklaard dat ze het slachtoffer is van gewelddaden gepleegd door haar vader.

Dat verzoekster het slachtoffer zou zijn van gewelddaden is geenszins een vastgesteld feit dat moet blijken uit het socio-economisch onderzoek.

Uit het socio-economisch onderzoek blijkt geenszins dat er indicaties zijn dat verzoekster het slachtoffer is van geweld in de familie, die het huishouden verlaten heeft en bescherming nodig heeft, in de zin van art. 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het onderzoek blijkt dat verzoekster vooral contact heeft met haar vader en broer. Haar vage beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringbeginsel geschonden.

Uit het onderzoek en de raadpleging van het rijksregister blijkt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar vader:

De verwerende partij merkt nog op dat verzoekster uiteraard niet wordt vrijgesteld van de vereiste te voldoen aan de Belgische wetgeving.

Art. 11 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat (...)

Terwijl verzoekster erkent dat ze niet meer samenwoont met haar vader. Dit vaststaande feit betreft de reden waarom in toepassing van art. 11 §2,2° van de Vreemdelingenwet aan verzoekster het verblijf wordt geweigerd.

Verzoeksters beweringen omtrent haar vermeende integratie kunnen hier geen afbreuk aan doen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 14ter) genomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM laat de verwerende partij gelden dat dit artikel de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt.

Verzoekster verwijst naar haar vader-dochter relatie die nog steeds bestaat.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekster geenszins aantoon op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden. Op heden is er zelfs geen samenwonen meer tussen verzoekster en haar vader en blijkt dat ze ruzie hebben.

Het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied verscheidene familieleden van verzoekster zouden wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoekster ipso facto een schending zou uitmaken van haar recht op privé en gezinsleven.

Verzoekster slaagt er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van haar privé- en gezinsleven.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat bij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat het verblijf aan verzoekster diende te worden geweigerd van met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Terwijl deze beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke grondslag en kunnen aan de vaststellingen van de gemachtigde geen afbreuk doen.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

2.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;"

2.4. In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld (eigen onderlijning): *"Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht. a) De motieven Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de*

hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn).(...) “Het doel is voornamelijk de misbruiken in het kader van de gezinshereniging te bestrijden, meer bepaald de huidige situaties waarin de vreemdeling de echtgenoot bij wie hij zich komt voegen, verlaat nadat hij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) ontvangen heeft dat hem het recht geeft om in België te verblijven. De gezinshereniging mag er immers niet toe leiden dat een vreemdeling een verblijfstitel ontvangt om daarna gescheiden te leven van zijn echtgenoot omdat de samenstelling of de wedersamenstelling van het gezinsleven het bepalend motief is voor de erkenning van het recht op verblijf.(...) In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (...)”

2.5. Uit de memorie van toelichting bij artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet hierboven geciteerd, kan niet anders dan afgeleid worden dat de verwerende partij bij een beslissing waarbij een einde gemaakt wordt “aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid” dient rekening te houden met het gestelde in artikel 8 EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezins- en privéleven. Dit houdt onder meer in dat een afweging dient gemaakt te worden inzake de proportionaliteit tussen het beoogde doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk waarbij in casu rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst.

2.6. Uit het administratief dossier kan opgemaakt worden dat verzoekster zich op 26 augustus 2010 diende aan te melden bij het dienstencentrum Wondelgem om “een klein gesprekje te houden over je integratie in de Belgische maatschappij.” Op 2 september 2010 maakte de stad Gent een niet gedateerd noch ondertekend “verslag A.P.” over aan de verwerende partij. Het verslag betreft een A4-blad met 6 rubrieken. Onder “rubriek 4. Hoelang verblijft ze in B.?” wordt gesteld: “Ze verblijft nu al 1 jaar en drie maanden in België. Heeft vooral contact met haar vader en broer”. Onder “rubriek 5 Familie in het buitenland? Contact? Broers, zussen? Nog contact met familie in Ghana? Culturele banden met het land van herkomst?” wordt gesteld: “Haar moeder woont in Ghana, geen contact.” In een nota opge maakt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 september 2010 wordt onder de hoofding “Resultaat socio-econ. Onderzoek” gesteld: “heeft vooral contact met haar vader en broer; moeder in Ghana, geen contact.”

2.7. De verwerende partij is derhalve op de hoogte van het feit dat verzoekster “vooral contact (heeft) met haar vader en broer; moeder in Ghana, geen contact.” Ook de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen “Uit het onderzoek blijkt dat verzoekster vooral contact heeft met haar vader en broer.” Blijkens het administratief dossier bevindt ook de broer van verzoekster zich in België en is die samen met verzoekster naar België afgereisd.

2.8. Artikel 8 EVRM is geen bepaling van openbare orde doch staat als hogere norm boven de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Dit houdt in dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van een beslissing, zeker indien deze zoals in casu een beslissing betreft waarin een einde gesteld wordt aan een machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging en een bevel om het grondgebied te verlaten omvat, aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM moet worden getoetst (cfr. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Een beslissing, zeker indien deze een bevel om het grondgebied te verlaten omvat, moet derhalve rekening houden met elementen die artikel 8 EVRM betreffen en moet daaromtrent dus een motivering bevatten. Dit blijkt ook duidelijk uit de memorie van toelichting bij artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (cfr. punten 2.3 en 2.4). In casu ontbreekt elke motivering in het licht van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing en wordt voormelde verdragsbepaling dus geschonden. Het feit dat verzoekster en haar vader niet meer op hetzelfde adres samenwonen en “ruzie hebben” houdt op zich niet in dat er geen sprake is van een gezinsleven. De Raad merkt ten andere op dat verwerende partij zelf dit laatste aspect minimaliseert in haar nota wanneer ze stelt (onderlijning in het vet door de verwerende partij): “In het socio-economisch onderzoek blijkt slechts in antwoord op de vraag betreffende de integratie in de maatschappij dat er ruzie is tussen verzoekster en haar vader. Nergens wordt door verzoekster verklaard dat ze het

slachtoffer is van gewelddaden gepleegd door haar vader. *Dat verzoekster het slachtoffer zou zijn van gewelddaden is **geenszins** een vastgesteld feit dat moet blijken uit het socio-economisch onderzoek.”*

2.9. Blijkens het administratief dossier en de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zich voornamelijk gericht op elementen inzake verzoeksters integratie in België doch werd minimaal geen rekening gehouden met de aard en de hechtheid van verzoeksters familiebanden in België, namelijk met haar vader en broer, ten opzichte van aard en de hechtheid van verzoeksters familiebanden in haar land van herkomst, namelijk met haar moeder, en werd hieromtrent geen afweging gemaakt in de bestreden beslissing alhoewel uit de hierboven vermelde parlementaire voorbereiding blijkt dat het de expliciete wil van de wetgever is dat *“De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld.”*

2.10. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.4. Noch uit artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst noch uit de memorie van toelichting bij dit artikel blijkt dat het de wil van de wetgever is om gezinshereniging te beëindigen in geval van geen samenwonen met het familielid dat aanleiding gaf tot de machtiging tot een verblijf en onvoldoende integratiezin. Daargelaten de vraag of de in de bestreden beslissing vermelde elementen wijzen op een onvoldoende integratiezin van verzoekster, kan verzoekster gelet op tweede paragraaf van de bestreden beslissing en de eindzin, namelijk *“Uit het onderzoek blijkt dat zij zich weinig moeite getroost om zich in de Belgische maatschappij te integreren”* gevolgd worden in haar kritiek dat *“door de verwerende partij geen wettelijke of reglementaire bepaling wordt aangeduid waaruit blijkt dat, wegens gebrek aan voldoende integratiezin, een gezinshereniging in België zomaar kan worden beëindigd”*. Een motivering van een beslissing waar feitenvergaring aan de grondslag ligt die niet deugdelijk is, kan op zich evenmin deugdelijk zijn.

De materiële motiveringplicht werd geschonden.

2.11. De Raad dient te concluderen dat artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht geschonden werden door de bestreden beslissing. Beide onderdelen van het middel zijn gegrond en deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

2.12. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering dient zij in haar geheel vernietigd te worden (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA